

DAVUL – Hüseyin Umaysiz & Christoph De Boeck

Zuiderpershuis, toonmoment 11 juni 2021

Het driekwart-donker en de koelte van de zaal overvielen me. Ik was er me niet eerder van bewust dat ik zo weinig zag in het donker, en in contrast met een zonovergoten dag buiten, voelde ik even een vorm van onbehagen. Laf opgelost door even bij te lichten met het lampje van mijn smartphone.

“Niet nadenken!” was de raad bij het begin van de voorstelling. Moeilijk, moeilijk! Het brein vuurt er maar op los, terwijl het woordeloze schouwspel op de bühne zich voltrekt.

Een halfnaakte man, half oermens, half Griekse ‘Kouros’ en zijn trommel op een rudimentair podium. Spreken doet hij niet. Hij heeft een gebeeldhouwd lijf, en hij heeft een trommel. Hij is alleen in een landschap dat alleen uit geluid lijkt te bestaan. De man verkent de hoeken van die eenzame wereld, hij confronteert de toeschouwer met het raadsel van zijn woordenloosheid. Verbaasd door het geluid dat hij maakt, soms vertederd, soms agressief, soms bang. De verte echoot in een eigen code, maar wat wordt er gezegd? Is daar wel iemand?

Ik moest tijdens de performance erg denken aan de concerten van Godspeed You, Black Emperor. Die Canadese post-rockband gebruikt weliswaar het instrumentarium van de rock 'n roll, maar deconstrueert de klassieke concertervaring. Geen songteksten, geen herkenbare melodieën, geen bindteksten, geen meezingmomenten. Alleen een soms uren durend bombardement van vrije klanken, aangevuld met beeldelementen. Bij gebrek aan herkenbare houvast richten je gedachten zich naar binnen. Reflectie. Katharsis.

Iets soortgelijks is aan de hand in dit stuk. Eerst denk je nog dat er een soort ‘The gods must be crazy’-persiflage op je afkomt, maar al snel kom je in een soort trance van associaties en ideeën die zich opdringen omdat er vooraan op het podium nu eenmaal niemand is om je brein af te leiden met tekst en plot en decors etc. Die man met zijn trommel zegt iets, maar wat? over het wezen van communicatie, over de mens als sprekend wezen. Maar spreekt de wereld terug? Hoort iemand hem? Ontcijfert iets of iemand de zin van wat hij wil zeggen? Wil hij wel iets zinnigs zeggen?

Wanneer de wereld achter hem zich toont, is er niets of niemand te zien. Als existentieel statement kan dan tellen.

- Michiel Leen

